

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/63/2023
Identifikačné číslo spisu: 6118256411
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:6118256411.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. L., narodenej XX. S. XXXX, Q. X, zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Špirkom, Košice, Nerudova 6, proti žalovaným 1) F. S. A., narodenému XX. Z. XXXX, S., Š. XXX/XX, 2) Pozemkové spoločenstvo vlastníkov urbárskeho lesa a pasienok Osadné, Osadné 100/100, IČO: 31 304 303, žalovaný 1) zastúpený advokátom JUDr. Tomášom Jakubom, Vranov nad Topľou, M. R. Štefánika 2738/165, o zaplatenie 4.596,39 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 15C/28/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. septembra 2022 č. k. 2Co/15/2021 - 345, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. septembra 2022 č. k. 2Co/15/2021 - 345 v potvrdzujúcom výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. vo vzťahu k žalovanému 2) z r u š u j e a vec mu vracia v tejto časti na ďalšie konanie.

Vo zvyšku dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému 1) nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“) výrokom I. zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovaných náhrady škody a to vzniknu, ku ktorej malo dôjsť výrubom stromov, ktoré vyznačil žalovaný v rade 1. v lesnom dieľci vyňatom pre žalobkyňu ako vlastníčku na základe súhlasu na ťažbu dreva platného do dňa 31. decembra 2012, vydaného žalovaným 1) ako odborným lesným hospodárom, pričom výšku škody žiadala v rozsahu zistenom v trestnom konaní podľa odborného vyjadrenia sumou 4.596,39 eura. Výrokom II. priznal žalovaným 1) a 2) náhradu trov konania.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., zrušil rozsudok vo výroku II. a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v § 379 a nasl. zákona č.

160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne, pokiaľ ide o vec samú, dôvodné nie je.

4. Odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala náhrady škody, ktorá mala vzniknúť vo vzťahu k jej osobe výrubom stromov, ktoré vyznačil žalovaný v 1. rade ako odborný lesný hospodár v lesnom dieľci vyňatom pre žalobkyňu ako vlastníčku na základe Súhlasu na ťažbu dreva, platného do 31. decembra 2012. Po citácii ust. §§ 2 písm. p), § 4 ods. 3, § 23 ods. 1, § 36, § 47 ods. 1 a 2, § 48 ods. 1, § 48 ods. 2 písm. k), § 64 písm. g) zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch účinného ku dňu vydaniu súhlasu na ťažbu dreva, §§ 420, § 438 ods. 1, § 442 ods. 1 a ods. 3, § 100, § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že ako je zrejmé z obsahu spisu, žalovaný v 1. rade ako odborný lesný hospodár Pozemkového spoločenstva vlastníkov urbárskeho lesa a pasienkov Osadné, vydal dňa 30. septembra 2012 Súhlas na ťažbu dreva, platný do 31. decembra 2012, na výrub stromov, okrem iného aj v lesnom dieľci č. XXX, kat. úz. Q., túto ťažbu dreva vykonal iný subjekt, Z. Š. s tým, že pri vyznačovaní boli označené aj stromy nachádzajúce sa v lesnom dieľci č. 1239a, ktorý bol z lesného dieľca č. XXX pre žalobkyňu, ako vlastníčku vyňatý. Uznesením Okresného súdu Humenné zo dňa 5. januára 2017, sp. zn. 1T/23/2016, trestná vec žalovaného 1) pre takto popísaný skutok (právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. a) Trestného zákona) bola postúpená Okresnému úradu Humenné, pretože nešlo o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal tento orgán prejednať ako iný správny delikt podľa § 64 písm. g) zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch. Následne Okresný úrad Humenné rozhodnutím zo 4. januára 2018 č. OU-HE-PLO-2018/000166 postupom podľa § 30 ods. 1 písm. h) zákona o správnom konaní zastavil konanie vo veci iného správneho deliktu, ktorého sa mal dopustiť žalovaný 1) z dôvodu, že uplynutím trojročnej subjektívnej lehoty odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu.

5. Podľa odvolacieho súdu v prejednávanej veci nebolo sporné, že žalovaný 1) súhlas na ťažbu dreva č. 15/2012, okrem iného aj v lesnom dieľci č. XXX, s účinnosťou do 31. decembra 2012, vydal ako odborný lesný hospodár Pozemkového spoločenstva vlastníkov urbárskeho lesa a pasienkov so sídlom Osadné č. 14, keď v tejto súvislosti vykonával všetky úkony v mene a na účet tejto právnickej osoby, žalovaného 2/. Nebolo tiež sporné, že ťažbu drevnej hmoty v uvádzanom období vykonával iný subjekt, a to Z. Š., Č. XXX, XXX XX X.. V prípade žalovaného 1) nebolo v konaní preukázané, aby vykonával ťažbu drevnej hmoty v spornom lesnom dieľci, resp. s touto ďalej disponoval a aby z takejto činnosti mu vznikol akýkoľvek majetkový prospech na úkor žalobkyne. Udelením súhlasu na ťažbu dreva žalovaný 1) realizoval úkony v prospech a na účet žalovaného 2), v dôsledku čoho aj odvolací súd konštatuje nedostatok jeho pasívnej vecnej legitimácie vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému nároku na náhradu škody. Žalovaný 1) nedostatok svojej vecnej legitimácie opodstatnene namietal už od začiatku predmetného konania a pokiaľ súd prvej inštancie vo vzťahu k nemu žalobu ako nedôvodnú zamietol, je jeho rozhodnutie vecne správne.

6. K posudzovaniu námietky premlčania nároku žalobkyne voči žalovanému 2) odvolací súd uviedol, že pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna s tým, že ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba plynie vždy v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže presiahnuť. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného, týkajúcu sa jeho vedomosti o škode (teda nie o protiprávnom úkone, či o škodnej udalosti), ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčísliť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť. Okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti, či protiprávneho konania. Poškodený zároveň musí mať vedomosť aj o zodpovednom subjekte. Právo na náhradu škody sa premlčí najneskôr za tri roky, ak ide o škodu spôsobenú z nebanlivosti a za desať rokov, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne. V týchto prípadoch objektívna premlčacia doba začína plynúť od udalosti, z ktorej škoda

vznikla, teda od škodnej udalosti.

7. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplynulo, že pokiaľ ide o trestné konanie vedené na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 1T/23/2016, toto bolo začaté uznesením OR PZ v Humennom z 28. februára 2014, na základe predchádzajúceho oznámenia žalobkyne z 15. januára 2014 vo vzťahu k vtedy nezistenému páchatelovi, ktorý mal v katastri obce Q., v lesnom poraste č. XXXXa zapísanom na LV č. XXX, kat. úz. Q., bez povolenia vyrúbať 42 kusov stromov v celkovom objeme najmenej 27 m³, ktoré si mal následne privlastniť a pre poškodenú žalobkyňu spôsobiť celkovú škodu vo výške najmenej 928 eur. Žalobkyňa v oznámení zo dňa 2. januára 2014 poukazovala na to, že výrubom drevnej hmoty v lesnom poraste s označením XXXXa, kat. úz. Q., vykonávaným žalovaným v 2. rade jej mala vzniknúť škoda. V tejto súvislosti predložila žiadosť o náhradu škody, vyjadrenú rozsahom 928 eur, adresovanú žalovanému v 2. rade podaním z 19. decembra 2013, ktorý reagoval vo vzťahu k žalobkyni odpoveďou zo dňa 23. decembra 2013. Pri výsluchu žalobkyne ako poškodenej dňa 6. marca 2014 sa menovaná pripojila k trestnému konaniu a uplatnila si náhradu škody v spojení s jej predchádzajúcim vyčíslením (928 eur požadovanej spomínaným listom z 19. decembra 2013 od žalovaného v 2. rade). Žalobkyňa pre účely posudzovania plynutia zákonom určenej premlčacej doby si v trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody a zároveň uviedla aj jej rozsah. Konanie Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/23/2013 trvalo od 28. februára 2014 do 10. januára 2017, žalobu o náhradu škody žalobkyňa podala dňa 28. marca 2018 pôvodne iba proti žalovanému 1) a vstup žalovaného 2) do konania navrhla dňa 19. júna 2018.

8. Objektívna trojročná premlčacia doba na uplatnenie náhrady škody aj podľa odvolacieho súdu začala plynúť od 1. januára 2013 (výrub drevnej hmoty realizovaný v zmysle vydaného povolenia do 31. decembra 2012) a následne začala spočívať od 1. marca 2014 (trestné konanie začaté dňa 28. februára 2014). Do toho času uplynulo 14 mesiacov premlčacej doby, trestné konanie sa právoplatne skončilo 10. januára 2017 a ostávajúcich 22 mesiacov objektívnej premlčacej doby uplynulo v novembri 2018, kedy už nárok na náhradu škody voči žalovanému 2) bol uplatnený, konkrétne sa tak stalo dňa 19. júna 2018.

9. Zákom určená dvojročná subjektívna premlčacia doba začala plynúť v priebehu decembra 2013, keď súd prvej inštancie správne poukázal na vedomosť žalobkyne o vzniku škody a kto za ňu má zodpovedať v nadväznosti na jej písomné podanie z 19. decembra 2013, konkrétne adresované žalovanému 2). Do začatia trestného konania Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/23/2016 uplynuli dva mesiace premlčacej doby, následne lehota spočívala do 10. januára 2017 a ostávajúcich 22 mesiacov premlčacej doby uplynulo opätovne v novembri 2018, keď ako už bolo spomínané, bola uplatnená žaloba zo strany žalobkyne na náhradu škody aj voči žalovanému v 2. rade. Javí sa tak, že návrh žalobkyne voči žalovanému v 2. rade premlčaný nebol, avšak prvoinštančný súd opodstatnene poukázal na ust. § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, určujúce predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu.

10. Ani odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, v rámci ktorého boli akceptované všetky návrhy strán na vykonanie jednotlivých dôkazov, nezistil preukázanie predpokladov zodpovednosti za žiadanú škodu vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade. Žalovaný 2) v tomto konaní poukazoval na to, že provizórne mapy a porovnávacie výkazy LC Neštátne lesy na LHC Nižná Jablonka mu boli odovzdané Lesoprojektom, s.r.o. so sídlom v Prešove prostredníctvom žalovaného v 1. rade dňa 30. januára 2012 a v týchto lesný dielec č. XXXXa, patriaci žalobkyni, obhospodarovateľke lesa od 10. júna 2011, zaznamenaný nebol. Podstatné je tiež zistenie, že v teréne hranice daného lesného dielca žalobkyňou, resp. vyhotovovateľom programu starostlivosti o lesy, neboli vyznačené (§ 39 ods. 7 zákona o lesoch). Sporným je napokon aj tvrdený rozsah žiadanej škody, keďže priestor, na ktorom sa nachádzali vyťažené stromy, nebol určený nespochybniteľným spôsobom geodetom a odborné vyjadrenie č. 2/2014 znalca pre účely predchádzajúceho trestného konania o stanovení množstva a hodnoty vyrúbaného dreva z apríla 2014, bolo vyhotovené so značným časovým odstupom po spornej ťažbe drevnej hmoty. So zreteľom na všetky tieto okolnosti odvolací súd vyhodnotil napadnutý rozsudok aj vo vzťahu k žalovanému 2 ako vecne správny, preto preskúmané rozhodnutie vo výroku I. potvrdil postupom podľa § 387 CSP.

11. Proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa podala dovolanie. Dovolanie podala z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Vzhľadom na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Humenné podala žalobkyňa odvolanie proti rozsudku v časti, kde prvoinštančný súd sa pri vyhodnotení obmedzil len na vznesenú námietku premlčania a takisto aj proti výroku o trovách konania. Žalovaní 1) a 2) sa vyjadrili k odvolaniu žalobkyne, kde sa takisto obmedzili iba na vyjadrenie k námietke premlčania, keďže ostatné námietky a nároky súd v odôvodnení rozsudku nevyhodnocoval, vôbec sa s nimi nezaoberal.

11.1. Odvolací súd potvrdil rozsudok vo výroku I., avšak na rozdiel od prvostupňového súdu dospel k záveru, že k premlčaniu nedošlo. Prekvapivo odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s odôvodnením, že u žalovaného 1) jednak existuje nedostatok vecnej legitímácie a u žalovaného 2) nezistil preukázanie predpokladov zodpovednosti za žiadnu škodu vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 2). V konaní pred Okresným súdom ako aj v konaní pred odvolacím súdom došlo k takému procesnému postupu súdov, ktoré dovolateľovi znemožnili, aby uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

11.2. Vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP uviedla ďalej, že bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, čo má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadami zmätočnosti - je neodôvodnené, arbitrárne a svojvoľné. Podľa názoru žalobkyne prvoinštančný súd sa po podaní odvolania žalovanými nezaoberal všetkými odvolacími dôvodmi, ktoré mu boli uložené uznesením odvolacieho súdu 2Co/34/2019 - 252 zo dňa 28. mája 2020 a ani podstatnými otázkami v spore, ktoré redukoval iba na posúdenie jednej z podstatných otázok a to premlčaniu. Prvoinštančný súd po uložení povinnosti odvolacím súdom žiadnym spôsobom nevyhodnocoval splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a ani námietky nedostatočnej vecnej legitímácie na oboch stranách sporu. Z tohto dôvodu sa účastníci sporu počas konania venovali a sústredili výlučne na problematiku premlčania, čo potvrdzuje aj rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 15C/28/2018, kde sa súd zaoberá výlučne námietkou premlčania a z tohto dôvodu aj odvolanie a následne vyjadrenia všetkých účastníkov sporu bolo výlučne k otázke premlčania. Predmetné otázky splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a aj námietky nedostatočnej vecnej legitímácie riešil až odvolací súd v úplnej nezhode s okresným súdom, čím rozhodnutie bolo bez náležitého odôvodnenia, svojvoľné a arbitrárne v rovine prostého konštatovania. Zároveň je žalobkyňa názoru, že došlo k vydaniu prekvapivého rozhodnutia, ktoré bolo vzhľadom na doterajší priebeh konania nepredpokladané, nikto z účastníkov konania sa k daným skutočnostiam v odvolacom konaní ani nevyjadroval.

11.3. Žalobkyňa napáda rozhodnutie a postup odvolacieho súdu ako aj prvoinštančného v otázkach splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a aj námietky nedostatočnej vecnej legitímácie. Súdy sa náležite nevysporiadali ani so skutkovým stavom ani s právnym posúdením veci. Odvolací súd sa absolútne nenáležite vysporiadal s postupom prvoinštančného súdu. To sa pretavilo jednak v nepreskúmateľnosti rozhodnutia a jednak v neutržateľnosti procesu ako takého a jeho záverov. Rozhodnutie odvolacieho súdu preto trpí vadou zmätočnosti, čo zakladá aplikáciu dovolacieho dôvodu v ustanovení § 420 písm. f) CSP.

11.4. Žalobkyňa dôvodila, že OS Humenné najskôr žalobe v celom rozsahu vyhovel. Voči rozsudku bolo podané odvolanie zo strany žalovaných a následne krajský súd rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, uložil súdu prvej inštancie vyhodnotiť opodstatnenosť vznesenej námietky premlčania vo vzťahu k obom žalovaným a ak žiadaný nárok nebude premlčaný je potrebné vyhodnotiť či v prípade žalovaných 1) a 2) sú splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za uplatnenú škodu a napokon bude potrebné zaujať stanovisko aj k namietanej nedostatočnej vecnej legitímácii na strane žalobkyne a žalovaných.

11.5. Žalobkyňa zdôraznila, že sa podanou žalobou domáhala náhrady škody, ktorá mala vzniknúť výrubom stromov, ktoré vyznačil žalovaný 1/ ako odborný lesný hospodár v lesnom dielci vyňatom pre žalobkyňu ako vlastníčku na základe súhlasu na ťažbu dreva platného na obdobie od 30. septembra 2012 do 31. decembra 2012. Poukázala na ustanovenia § 2 písm. p), § 4 ods. 3, § 23 ods. 1, § 36, § 47 ods. 1 a 2 zákona č. 326/2005 Z.z. Žalobkyňa počas celého konania tvrdila, že ona ako vlastníčka nedala súhlas k výrubu stromov, pričom týmto zásahom jej vznikla škoda. Ku škode došlo výrubom stromov (na pozemkoch žalobkyne, pričom neboli na výrub určené), ktorý realizoval žalovaný 1/, tento vydal povolenie na výrub stromov pod hlavičkou žalovaného 2). Žalovaný 1) preukázateľne konal protiprávne pod menom a na účet žalovaného 2/. To či mal z toho úžitok žalovaný 1) alebo žalovaný 2) je vo veci

irelevantné a je na žalovanom 2), aby v danej veci konal a popřípade si uplatnil vzniknutú škodu u žalovaného 1). Žalovaný 1) jednak konal preukázateľne pod menom a na účet žalovaného 2/, čo ho však nezbavuje zodpovednosti, ktorá mu vyplýva priamo zo zákona o lesoch ako odbornému lesnému hospodárovi.

11.6. Žalobkyňa namietala aj nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného 1) a nepreukázaniu predpokladov zodpovednosti za škodu s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

11.7. Vzhľadom na uvedené žiadala, aby bolo rozhodnutie odvolacieho súdu zmenené tak, že sa žalobe vyhovie v celom rozsahu, eventuálne, žiadala, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila aj náhradu trov dovolacieho konania.

12. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalovaný 1). Žiadal, aby bolo dovolanie odmietnuté.

13. Žalovaný 2) sa k dovolaniu nevyjadril.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací [podľa § 35 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie je v časti dôvodné, v ďalšej časti neprípustné.

14.1. Žalobkyňa podala dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

15. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP.). Ak dovolateľ uvedeným spôsobom nepostupuje, dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435, čo je dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

15.1. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15.2. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom.

15.3. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

15.4. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov.

15.5. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu žalobkyňa namietala vadu zmätočnosti - že rozhodnutie odvolacieho súdu je neodôvodnené, a taktiež nesprávnym procesným postupom, ktorého dôsledkom je porušenie práva na spravodlivý proces je aj vydanie tzv. prekvapivého rozhodnutia zo strany odvolacieho súdu. Z kategórie prekvapivých rozhodnutí je opomenutie postupu podľa § 382 CSP, teda

porušenie povinnosti krajského súdu vyzvať stranu, aby sa vyjadrila k použitiu právneho predpisu Aj podľa najvyššieho súdu ide o prekvapivé rozhodnutie vtedy, ak odvolací súd založil svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné. V tejto súvislosti poukázala na to, že odvolací súd uznesením č. k. 2Co/134/2019 - 252 zo dňa 28. mája 2020 zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 15C/28/2018 zo dňa 16. mája 2019 (na základe ktorého bolo žalobe žalobkyne vyhovievané vo vzťahu k obom žalovaným 1) a 2)) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie uložil vyhodnotiť opodstatnenosť vznesenej námietky premlčania vo vzťahu k obom žalovaným, a ak žiadaný nárok premlčaný nebude, je potrebné vyhodnotiť, či v prípade žalovaných 1) a 2) sú splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za uplatňovanú škodu a napokon bude potrebné zaujať stanovisko aj k namietanej nedostatočnej vecnej legitímácii na strane žalobkyne a žalovaných, ktorí na túto skutočnosť v priebehu prvoinštančného konania poukazovali vo svojich vyjadreniach. Následne súd prvej inštancie vyhodnotil opodstatnenosť vznesenej námietky premlčania a žalobu žalobkyne zamietol. Krajský súd, resp. odvolací súd svojím rozsudkom potvrdil rozsudok vo výroku I., avšak na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že vo veci žalovaný 1) nie je v spore vecne pasívne legitimovaný, k premlčaniu vo vzťahu k žalovanému 2) nedošlo, resp. vo vzťahu k žalovanému 2) neboli zistené, resp. preukázané predpoklady zodpovednosti za škodu. Podľa názoru žalobkyne prekvapivo odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, že u žalovaného 1) existuje nedostatok vecnej legitímácie a u žalovaného 2) nezistil preukázanie predpokladov zodpovednosti za žiadnu škodu vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 2).

15.6. Najvyšší súd však uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by slúžil na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 CSP ("dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd"). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

15.7. Osobitne pritom platí, že prípustnosť dovolania - pokiaľ ide o tvrdenú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá (a ani nezakladalo) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (k tomu vid' napr. R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/159/2017, 3Cdo/59/2017 a 5Cdo/47/2017).

15.8. Vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP videla žalobkyňa predovšetkým v "prekvapivosti" rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý podľa jej názoru postupoval v rozpore s ustanovením § 382 CSP

15.9. Vo vzťahu k ustanoveniu § 382 CSP dovolací súd uvádza, že jeho účelom je zabrániť vydávaniu prekvapivých rozhodnutí odvolacími súdmi, t. j. takých, v ktorých sa odvolací súd v rozhodujúcich okolnostiach odklonil od rozhodnutia súdu prvej inštancie. Predmetné zákonné ustanovenie vychádza z princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ktorý je súčasťou princípu právnej istoty.

16. Predvídateľnosť súdnych rozhodnutí sa prejavuje aj v tom, že odvolací súd v prípade meritórneho rozhodnutia o odvolaní ešte pred vyhlásením rozhodnutia oboznámi sporové strany so svojim v konaní ešte nevysloveným právnym názorom, ktorý je odlišný od právneho názoru uvedeného v rozhodnutí súdu prvej inštancie, a vytvorí stranám priestor, aby mohli k tomuto právnemu názoru zaujať stanovisko.

16.1. Postup odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 382 CSP sa týka výlučne hmotnoprávneho posúdenia uplatneného nároku. Uvedené znamená, že prichádza do úvahy v prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že žalovaný nárok treba posúdiť podľa iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia (iného paragrafu alebo iného jeho odseku). Zároveň musí byť "nové" ustanovenie právneho predpisu pre vec rozhodujúce.

16.2. O prekvapivé rozhodnutie ide vtedy, ak odvolací súd nepostupoval v zmysle ustanovenia § 382 CSP, a zároveň pri svojom rozhodovaní použil ako rozhodujúce zákonné ustanovenie, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo použité, a ktorého aplikácie sa v priebehu sporu strany nedomáhali, a to ani v priebehu odvolacieho konania (k tomu viď aj 3Obdo/23/2017).

16.3. Konanie na odvolacom súde je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP zakladajúcou prípustnosť dovolania v súvislosti s námietkou "prekvapivosti" rozhodnutia výlučne vtedy, ak sú kumulatívne splnené nasledujúce podmienky:

1/ Odvolací súd vo veci meritorne rozhodol (t. j. potvrdil alebo zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie),
2/ Na hmotnoprávne posúdenie uplatneného nároku aplikoval "nové" ustanovenie právneho predpisu (t. j. zákonné ustanovenie, ktoré bolo prvýkrát v priebehu súdneho sporu použité až v meritórnom rozhodnutí odvolacieho súdu),

3/ Predmetné ustanovenie bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce a zároveň odvolací súd nevyzval strany sporu, aby sa k použitiu tohto "nového" ustanovenia vyjadrili.

16.4. Ak nebola splnená, čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, nie je vo veci daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16.5. O "nové" ustanovenie právneho predpisu nejde vtedy, ak už bolo predmetné ustanovenie aplikované v skoršom štádiu konania, napr. v skoršom rozhodnutí súdu prvej inštancie (zrušenom na základe použitia opravných prostriedkov), alebo ak jeho možná aplikácia bola posudzovaná v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu.

16.6. Rovnako nemožno dospieť k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, ak pri svojom rozhodovaní použil iné ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu ako súd prvej inštancie, ak sa aplikácie tohto ustanovenia domáhala niektorá zo strán sporu, či už v priebehu prvoinštančného konania, alebo v odvolacom konaní, a druhá strana sporu mala procesnú možnosť sa k tomu vyjadriť.

16.7. V prejednávanej veci síce krajský súd ako odvolací potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie (ktorý žalobu žalobkyne zamietol), avšak nie z dôvodu premlčania, tak ako rozhodol súd prvej inštancie, ale vo vzťahu k žalovanému 1) pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie (pozri bod 15. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) vo vzťahu k žalovanému 2) s poukazom na bod 25. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu nezistenia preukázania predpokladov zodpovednosti za žiadajú škodu vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 2) a sporným bol napokon aj tvrdený rozsah žiadanej škody.

16.8. Z výslovného znenia ustanovenia § 382 CSP vyplýva pre odvolací súd povinnosť vyzvať strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu „nového“ ustanovenia všeobecne záväzného predpisu výlučne vtedy, ak toto ustanovenie nebolo pri doterajšom rozhodovaní veci použité.

16.9. V kontexte rozhodovanej veci nie je možné hovoriť o porušení ustanovenia § 382 CSP vzhľadom k tomu, že v predmetnom konaní, čo sa týka žalovaného 1), nedostatok vecnej pasívnej legitímácie namietal od samého počiatku predmetného konania (bod. 15. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), resp. vyplýva to aj z jednotlivých jeho písomných a ústnych prednesov, napokon v predmetnej veci odvolací súd vo svojom skoršom zrušujúcom rozhodnutí č.k. 2Co/134/2019- 252 zo dňa 28. mája 2020 dal pokyn, aby vzhľadom na námietky žalovaných vo vzťahu k nedostatočnej vecnej legitímácii na strane žalobkyne a žalovaných súd prvej inštancie zaujal k týmto stanovisko.

17. Čo sa týka posudzovania nároku na náhradu škody žalobkyne vo vzťahu k žalovanému 2) rovnako ust. § 420 Občianskeho zákonníka a nasl., taktiež prísl. ust. zákona o lesoch č. 326/2005 Z.z. v posudzovanej veci nebolo novým ustanovením, išlo napokon o ustanovenia na základe ktorých sa samotná žalobkyňa domáhala náhrady škody, ktorá mala vzniknúť vo vzťahu k jej osobe výrubom stromov, ktoré vyznačil žalovaný 1) ako odborný lesný hospodár v lesnom dieľci vyňatom pre žalobkyňu ako vlastníčku na základe súhlasu na ťažbu dreva platného do 31. decembra 2012. V danom prípade teda obidve strany konania, aj žalobkyňa mali možnosť vyjadriť sa, čo sa aj vyjadrili k aplikácii ust. § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorý na daný prípad bol aplikovaný. Ak odvolací súd postupuje podľa § 382 CSP iba vyzve strany, aby sa vyjadrili k možnému použitiu určitého zákonného ustanovenia. Súčasťou predmetnej výzvy však nie je uvedenie toho, akým spôsobom mieni odvolací súd dané zákonné ustanovenie pri svojom rozhodovaní vykladať. Táto povinnosť odvolaciemu súdu zo

žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva. Taktiež v tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na rozhodnutie publikované pod R 48/2020, rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/1/2019, ktorého právna veta znie: I. nejde o postup odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 382 CSP, ak bez výzvy strán sporu použije vo svojom rozhodnutí iné ustanovenie právneho predpisu, ako súd prvej inštancie, ak už bolo predmetné ustanovenie aplikované v skoršom štádiu konania, alebo, ak jeho možná aplikácia bola posudzovaná v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu. To platí aj v prípade, že pri svojom rozhodovaní odvolací súd použil iné ustanovenie všeobecného záväzného právneho predpisu ako súd prvej inštancie, pričom sa jeho aplikácie v ktoromkoľvek štádiu sporu domáhala strana sporu a zároveň druhá strana mala procesnú možnosť sa k jeho použitiu vyjadriť. V tomto smere bolo nesporné, že námietky vecnej pasívnej legitímácie ako aj námietky charakteru, že žalovaný 2/ nezodpovedá za spôsobenú škodu žalobkyni, že boli v priebehu celého konania uvádzané (vzhľadom aj na dĺžku konania a už raz zrušené rozhodnutie súdu prvej inštancie), preto v tomto smere nie je možné konštatovať, že by išlo o porušenie postupu v ust. § 382 CSP.

18. V rámci dovolacieho dôvodu 420 písm. f) CSP sa dovolací súd zaoberal aj dovolacou námietkou žalobkyne nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku. Tento žalobkyňa považovala za nedostatočne zdôvodnený vo vzťahu k zamietnutiu žaloby vo vzťahu k žalovanému 1) z nedostatku vecnej pasívnej legitímácie a vo vzťahu k žalovanému 2) k zamietnutiu žaloby pre nepreukázanie predpokladov zodpovednosti za žiadanú škodu.

18.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4Cdo/140/2019 alebo sp. zn. 4Cdo/120/2019).

18.2. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 330/2013 súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré odborne, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom žiadanej súdnej ochrany. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť riadne a právne správne odôvodniť svoje rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti prípadu.

18.3. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vnesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

18.4. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

18.5. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry

ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

18.6. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

18.7. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (porovnaj závery vyplývajúce zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, priesiacu sa pravidlám logického uvažovania.

18.8. Porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, žeby dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť, či irelevantnosť (4Cdo/102/2017). Pokiaľ takto odvolací súd postupoval aj v prejednávanej veci, dopustil sa svojvôle zakázanej preň v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a založil tým nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia a v dôsledku toho aj jeho protiústavnosť.

18.9. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti ale hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale aj tiež so zásadami spravodlivého procesu.

19. Podľa § 220 ods. 1 až 4 CSP v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie strán a ich zástupcov, iných subjektov, označenie prejednávaneho sporu, výrok, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania, o tom, na ktorý súd sa odvolanie podáva a o náležitostiach odvolania, poučenie o možnosti exekúcie a deň a miesto vyhlásenia.

(2) V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

(3) Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

(4) Jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku sa označujú arabskými číslicami.

20. Podľa § 387 ods. 1 až 3 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

(3) Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

21. Podstatné odôvodnenie napadnutého rozsudku ohľadom zamietnutia žaloby vo vzťahu k žalovanému 1/ pre nedostatok pasívnej legitímácie sa nachádza v bode 14. a 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku, a dovolací súd ho považuje za dostatočné.

21.1. Nedostatočné, ale považuje dovolací súd odôvodnenie uvedené v bodoch 24. a 25. odôvodnenia rozsudku, vo vzťahu k zamietnutiu žaloby žalobkyne vo vzťahu k žalovanému 2) pre nepreukázanie predpokladov zodpovednosti za žiadajú škodu medzi žalobkyňou a žalovaným 2). Ako je zjavné z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, tento sa v podstatnom venoval námietke premlčania zo strany žalovaných na základe odvolania žalobkyne, keď nakoniec uzavrel, že nárok žalobkyne na náhradu škody vo vzťahu k žalovanému 2) premlčaný nebol (viď body 16. až 23. odvolacieho rozsudku). V bode 24. odôvodnenia uviedol len teoretické predpoklady, ktoré sa viažu všeobecne k uplatneniu práva na náhradu škody, bez toho, aby tieto prepojil s konkrétne zisteným skutkovým stavom, ktorý v prejednávanej veci vyplynul z vykonaného dokazovania, najmä keď súd prvej inštancie zamietal žalobu žalobkyne z dôvodu premlčania nároku, následne odvolací súd nárok žalobkyne vo vzťahu k žalovanému 2) nepovažoval za premlčaný, ale len jednoducho uzavrel bez dôsledného odôvodnenia, že neboli preukázané predpoklady zodpovednosti za žiadajú škodu. Dovolací súd poukazuje aj na citáciu ustanovení zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch, tiež ust. Občianskeho zákonníka o náhrade škody rovnako zo strany odvolacieho súdu bez bližšieho prepojenia so skutkovým stavom v prejednávanej veci a s tým ku ktorému konkrétnemu právnomu posúdeniu sa tieto viažu. Odôvodnenie z tohto pohľadu je nekonzistentné, nepresvedčivé a dovolací súd si dovoľuje konštatovať, že v tomto smere jednoducho povedané odvolanie žalobkyne odvolací súd doslova odbil (keď uzavrel, že nárok na náhradu škody voči žalovanému 2) premlčaný nie je, ale neboli splnené predpoklady zodpovednosti za škodu) bez vysporiadania sa so skutočnosťami pre vec podstatnými, vyjadreniami žalobkyne pred súdom prvej inštancie. Keďže je zjavné, že odvolací súd sa s poukazom na ust. § 387 ods. 3 veta prvá CSP nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalobkyne vo vzťahu k žiadanej náhrade škody vo vzťahu k žalovanému 2), a s týmito sa zároveň nevysporiadal ani súd prvej inštancie, keďže mal za to že nárok na náhradu škody bol premlčaný, z tohto dôvodu dovolací súd konštatuje dôvodnosť takto uplatnenej dovolacej námietky žalobkyne s poukazom na ust. § 420 písm. f) CSP.

22. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že žalobkyňa opodstatnene namietala porušenie svojich procesných práv v takej miere, že postupom súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá nielen prípustnosť dovolania ale zároveň aj jeho dôvodnosť.

23. Čo sa týka dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, dovolanie nie je prípustné podľa § 447 písm. f) CSP z dôvodu podľa § 422 ods. 1 písm. a) a ods. 2 CSP. Dovolací súd k tejto námietke udáva, že žalovaný nárok činil nárok o zaplatenie náhrady škody 4.596,39 eura s príslušenstvom.

23.1. Podľa § 422 ods. 1 a 2 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

23.2. Vzhľadom k tomu, že minimálna mzda v čase podania žaloby (17. mája 2018) na súde prvej inštancie pre rok 2018 bola 480 eur, 10-násobok minimálnej mzdy je 4.800 eur, keďže napadnutý výrok odvolacieho súdu (4.596,39 eura) neprevyšuje s poukazom na § 422 ods. 1 písm. a) CSP sumu 4.800 eur, prípustnosť dovolania je z dôvodu tohto cenzu vylúčená. Dovolanie bolo potrebné v tejto časti odmietnuť ako neprípustné.

24. Najvyšší súd preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil v časti tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd, sú viazaní právnymi názormi dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

26. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

27. O náhrade trov dovolacieho konania v odmietajúcej časti rozhodol podľa § 451 ods. 3 CSP.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.